

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין-השולח	מאן דאמר														
מימרא															
עבד שנשא את בת חורין בפני רבו - יצא להירות.	ר' זירא אמר ר' חנינא אמר רב אשי אמר רבי:														לס:
כל כך יש בידך, ואני שונה:	א"ל רבי יוחנן:														מ.
הכותב שטר אירוסין לשפחתו, ר"מ אומר: מקודשת	[תנן] [רבי מאיר]														מ.
אינה מקודשת	חכמים:														מ.
כשרבו הניח לו תפילין	כדאמר רבה בר רב שילא:														מ.
הכא נמי כשרבו השיאו אשה.															מ.
ומי איכא מידי, דלעבדיה לא מעבד ליה איסורא, ואיהו עבד איסורא?															מ.
הכא במאי עסקינן - דאמר לה צאי בו והתקדשי בו	רב נחמן בר יצחק:														מ.
יש בלשון הזה לשון שחרור	רבי מאיר:														מ.
אין בלשון הזה לשון שחרור.	רבנן סברי:														מ.
עבד שהניח תפילין בפני רבו - יצא להירות.	רבי יהושע בן לוי:														מ.
לוה הימנו רבו, או שעשאו רבו אפטרופוס, או שהניח תפילין בפני רבו, או שקרא שלשה פסוקים בבהכ"נ בפני רבו - ה"ז לא יצא להירות	מיתבי:														מ.
כשרבו הניח לו תפילין.	רבה בר רב שילא:														מ.
מי שאמר בשעת מיתתו פלונית שפחתי אל ישתעבדו בה לאחר מותי, כופין את היורשים וכותבין לה גט שחרור	כי אתא רב דימי א"ר יוחנן:														מ.
רבי, אי אתה מודה שבניה עבדים?	אמרו לפניו רבי אמי ורבי אסי:														מ.
מי שאמר בשעת מיתתו פלונית שפחתי קורת רוח עשתה לי יעשה לה קורת רוח, כופין את היורשין ועושין לה קורת רוח מ"ט? מצוה לקיים דברי המת.	כי אתא רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן:														מ.
המפקיר עבדו - אותו עבד אין לו תקנה מ"ט, גופיה לא קני ליה, איסורא הוא דאיכא גביה, ואיסורא לא מציי מקני ליה.	אמימר:														מ.
והאמר עולא אמר רבי יוחנן, ורב חייא בר אבין אמר רב: אחד זה ואחד זה - יצא להירות, וצריך גט שחרור	רב אשי לאמימר:														מ.
צריך ואין לו תקנה.	א"ל: [אמימר]														מ.
המפקיר עבדו ומת - אותו העבד אין לו תקנה מאי טעמא? גופיה לא קני ליה, איסורא הוא דאיכא גביה, ואיסורא לבריה לא מורית.	איכא דאמרי, אמר אמימר:														מ.
והא כי אתא רב דימי א"ר יוחנן	רב אשי לאמימר:														מ.
דרב דימי טעותא היא.	[אמימר]														מ.
מאי טעותא? דלא אמרה בלשון שחרור, הא אמרה בלשון שחרור הכי נמי?	א"ל: [רב אשי]														מ.
אנא כדרב שמואל בר יהודה סבירא לי.	א"ל: [אמימר]														מ.
ההוא דסקרתא דעבדי דאזבן לעובד כוכבים, כלו מרוותא בתראי, אתו לקמיה דרבינא															מ.
זילו אהדרו אבני מרוותא קמאי, ויכתבו לכו גיטא דחרותא.	אמר להו: [רבינא]														מ.
המפקיר עבדו ומת, אותו העבד אין לו תקנה	רבנן לרבינא, והאמר אמימר:														מ.
אנא כרב דימי סבירא לי.	אמר להו: [רבינא]														מ.
דרב דימי טעותא היא	אמרו ליה:														מ.
מאי טעותא? דלא אמרה בלשון שחרור, הא אמרה בלשון שחרור הכי נמי.	אמר להו: [רבינא]														מ.



Talmud Navigator

central point for summary and review-הזרה-סיכום ונקה-חולקים-disputants < insertion of an earlier segment-קודמת-שאלה-question-ראיה-proof! story-מעשה-תירוץ-answer! challenge-קושי-מימרא-statement		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר										
והלכתא כרבינא.							■				◇	מ.
ההוא עבדא דבי תרי, קם חד מינייהו ושחררי' לפלגי', אמר אידך: השתא שמעי בי רבנן ומפסדו ליה מינאי, אזל אקנייה לבנו קטן										○	◇	מ.
שלחה רב יוסף בריה דרבא לקמיה דרב פפא										○		מ.
כאשר עשה כן יעשה לו גמולו ישיב לו בראשו, אנן קים לן בינוקא דמקרבא דעתיה לגבי זוזי, מוקמינן ליה אפטרופוס, ומקרקיש ליה זוזי, וכתב ליה גיטא דחירותא על שמיא.	שלח ליה: [רב פפא]						■				◇	מ.
האומר עשיתי פלוני עבדי בן חורין, עשוי בן חורין, הרי הוא בן חורין - הרי הוא בן חורין	ת"ר:						■				◇	מ:
אעשנו בן חורין - רבי אומר: קנה	[רבי]						◆	■			◇	מ:
לא קנה.	הכמים:						◆	■			◇	מ:
וכולן בשטר.	רבי יוחנן:						■				◇	מ:
האומר נתתי שדה פלונית לפלוני, נתונה לפלוני, הרי היא שלו - הרי היא שלו	ת"ר:						■				◇	מ:
אתננה לפלוני - ר"מ אומר: קנה	[רבי מאיר]						◆	■			◇	מ:
לא קנה.	הכמים:						◆	■			◇	מ:
וכולן בשטר.	רבי יוחנן:						■				◇	מ:
האומר עשיתי פלוני עבדי בן חורין, והוא אומר לא עשאני - חיישינן שמא זיכה לו ע"י אחר	ת"ר:						■				◇	מ:
כתבתי ונתתי לו, והוא אומר לא כתב לי ולא נתן לי - הודאת בעל דין כמאה עדים דמי.							■				◇	מ:
האומר נתתי שדה פלונית לפלוני, והוא אומר לא נתן לי - חיישינן שמא זיכה לו ע"י אחר							■				◇	מ:
כתבתי ונתתי לו, והוא אומר לא כתב ולא נתן לי - הודאת בעל דין כמאה עדים דמי.							■				◇	מ:
מי אוכל פירות?										^		מ:
נותן אוכל פירות	רב חסדא:									!	◇	מ:
משלשין את הפירות.	רבה:									!	◇	מ:
ולא פליגי: הא באבא, הא בברא.							■				◇	מ:
עבד שעשאו רבו אפתיקי לאחרים ושיחררו, שורת הדין אין העבד חייב כלום, אלא מפני תיקון העולם, כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על דמיו	[רבנן]						◆	■			◇	מ:
אינו כותב אלא משחרר.	רבן שמעון בן גמליאל:						◆	■			◇	מ:
עבד שעשאו רבו אפתיקי ושיחררו.										■		מ:
מי שחררו?										^		מ:
רבו ראשון	רב:						◆	!			◇	מ:
שורת הדין אין העבד חייב כלום לרבו שני, כדבא							■	!				מ:
הקדש, חמץ, ושחרור - מפקיעין מידי שיעבוד	דאמר רבא:						■	■	!		◇	מ:
אלא מפני תיקון העולם, שמא ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה, כופין את רבו שני ועושה אותו בן חורין, וכותב עבד שטר על דמיו	[רבנן]						◆	■	!		◇	מ:
אין העבד כותב אלא משחרר כותב.	רשב"ג:						◆	■	!		◇	מ:
במאי קא מיפלגי?										^	!	מ:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ? קושיא- challenge- question-שאלה- ^ תירוץ- answer-! proof-ראיה-
--	---

גיטין-השולח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
מימרא									
במזיק שיעבודו של חבירו קא מיפלגי						!	!	◇	מא.
חייב	דמר סבר: [רשב"ג]	◇	■	!					מא.
פטור.	ומ"ס: [רבנן]	◇	■	!					מא.
המזיק שיעבודו של חבירו, באנו למחלוקת רבן שמעון ב"ג ורבנן.	איתמר נמי:					■			מא.
מי שיחררו? רבו שני,	עולא:					◇	!	◇	מא.
שורת הדין אין העבד חייב כלום במצות, אלא מפני תיקון העולם, שהרי יצא עליו שם בן חורין, כופין את רבו ראשון ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על דמיו	[רבנן]			◇	■	!		◇	מא.
אינו כותב אלא משחרר כותב.	רשב"ג:			◇	■	!		◇	מא.
במאי קמיפלגי?						^	!		מא.
בהיזק שאינו ניכר קמיפלגי						!	!	◇	מא.
שמיה היזק	מר סבר: [רשב"ג]	◇	■	!					מא.
לא שמיה היזק.	ומ"ס: [רבנן]	◇	■	!					מא.
עולא מ"ט לא אמר כרב?						;			מא.
שני, רבו קרית ליה?	אמר לך: [עולא]					!		◇	מא.
ורב מ"ט לא אמר כעולא?						;			מא.
שני, משחרר קרית ליה?	אמר לך: [רב]					!		◇	מא.
העושה שדהו אפותיקי לאחרים ושטפה נהר, אמי שפיר נאה א"ר יוחנן: אינו גובה משאר נכסים	איתמר: [אמי שפיר נאה א"ר יוחנן]					◇	■	◇	מא.
גובה משאר נכסים.	אבוה דשמואל:					◇	■	◇	מא.
משום דאמי שפיר נאה הוא, אומר שמעתא דלא שפירן? תתרגם שמעתיה, דא"ל: לא יהא לך פרעון אלא מזו.	רב נחמן בר יצחק:						■	◇	מא.
העושה שדהו אפותיקי לאחר ושטפה נהר - גובה משאר נכסים, ואם אמר לו לא יהא לך פרעון אלא מזו - אינו גובה משאר נכסים.	תניא נמי הכי:						■		מא.
העושה שדהו אפותיקי לבע"ח ולכתובת אשה - גובין משאר נכסים	תניא אידך: [רבנן]			◇	■			◇	מא.
בעל חוב גובה משאר נכסים, אשה אינה גובה משאר נכסים, שאין דרכה של אשה לחזור על בתי דינין.	רשב"ג:			◇	■			◇	מא.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד, דברי ב"ה	[בית הלל]					◇	■		מא.
תקנתם את רבו ואת עצמו לא תקנתם לישא שפחה אי אפשר - שכבר חציו בן חורין, בת חורין אי אפשר שכבר חציו עבד, יבטל? והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורבייה, - שנאמר: (ישעיהו מ"ה) לא תוהו בראה לשבת יצרה, אלא מפני תיקון העולם, כופין את רבו ועושה אותו בן חורין, וכותב שטר על חצי דמיו. וחזרו ב"ה להורות כדברי ב"ש.	בית שמאי:					◇	■		מא.
המשחרר חצי עבדו, רבי אומר: קנה	ת"ר: [רבי]					◇	■	◇	מא.
לא קנה.	חכמים:					◇	■	◇	מא.
מחלוקת - בשטר	רבה:					◇	■	◇	מא.
(ויקרא י"ט) והפדה לא נפדתה או חופשה לא נתן לה - מקיש שטר לכסף, מה כסף בין כולו בין חציו, אף שטר נמי בין כולו בין חציו	דרבי סבר:			◇	■	■		◇	מא.
גמרי לה לה מאשה, מה אשה חציה לא, אף עבד נמי חציו לא	רבנן:			◇	■	■		◇	מא.
אבל בכסף - דברי הכל קנה, פדויה ואינה פדויה.	[דברי הכל]						■	◇	מא.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story	מקרא-key:
מאן דאמר	גיטין-השולח	
מאן דאמר	מימרא	
מא: ז	לימא בהא קמיפלגי	
מא: ז	הקישא עדיפא	דמר סבר: [רבי]
מא: ז	גז"ש עדיפא	ומר סבר: [רבנן]
מא: ז	לא, דכולי עלמא - גזירה שוה עדיפא, ושאיני הכא, דאיכא למיפרך: מה לאשה שכן אינה יוצאה בכסף, תאמר בעבד שיוצא בכסף?	
מא: ז	מחלוקת - בכסף	רב יוסף:
מא: ז	והפדה לא נפדתה - פדויה ואינה פדויה	דרבי סבר:
מא: ז	דברה תורה כלשון בני אדם	ורבנן סברי:
מא: ז	אבל בשטר - דברי הכל לא קנה.	[דברי הכל]
מא: ז	המשחרר חצי עבדו בשטר, רבי אומר: קנה	מיתבי: [רבי]
מא: ז	לא קנה	חכמים:
מא: ז	תיובתא דרב יוסף תיובתא.	
מא: ז	בשטר הוא דפליגי, אבל בכסף לא פליגי, לימא תיהוי תיובתא דרב יוסף בתרתן?	
מא: ז	פליגי בשטר וה"ה בכסף, והא דקא מיפלגי בשטר - להודיעך כחו דרבי.	אמר לך רב יוסף:
מא: ז	ולפליגי בכסף, ולהודיעך כחן דרבנן	
מא: ז	כח דהיתירא עדיף ליה.	
מא: ז	והפדה - יכול לכלל? ת"ל: לא נפדתה, אי לא נפדתה יכול לכלל? ת"ל: והפדה, הא כיצד? פדויה ואינה פדויה בכסף ובשוה כסף ואין לי אלא בכסף, בשטר מניין? ת"ל: והפדה לא נפדתה או חופשה לא נתן לה, ולהלן הוא אומר: (דברים כ"ד) וכתב לה ספר כריתות, מה להלן בשטר, אף כאן בשטר	ת"ש:
מא: ז	אין לי אלא חציו בכסף או כולו בשטר, חציו בשטר מניין? ת"ל: והפדה לא נפדתה או חופשה לא נתן לה, מקיש שטר לכסף, מה כסף בין כולו בין חציו, אף שטר נמי בין כולו בין חציו	[סיפא]
מא: ז	בשלמא לרב יוסף בתר דאיתותב, הא מני? רבי היא, אלא לרבה, רישא דברי הכל וסיפא רבי?	
מא: ז	אין, רישא דברי הכל, וסיפא רבי.	אמר לך רבה:
מא: ז	רבי היא.	רב אשי:
מא: ז	מי שחציו עבד וחציו בן חורין	אלא מתניתין דקתני:
מא: ז	בשלמא לרבה, מוקים לה בכסף ודברי הכל, אלא לרב יוסף, לימא רבי היא ולא רבנן	
מב: ז	בעבד של שני שותפין ודברי הכל	רבינא:
מב: ז	מחלוקת - בששיחרר חציו והניח חציו, אבל שיחרר חציו ומכר חציו או נתן במתנה חציו, כיון דקנפיק מיניה כוליה - דברי הכל קנה.	רבה:
מב: ז	ובכולו לא פליגי?	אמר ליה אביי:
מב: ז	הכתוב נכסיו לשני עבדיו - קנו ומשחררין זה את זה	והתני חדא:
מב: ז	האומר כל נכסי נתונין לפלוני ופלוני עבדיו - אף עצמם לא קנו	ותניא אידך:
מב: ז	מאי לאו הא רבי, והא רבנן	
מב: ז	לא, אידי ואידי רבנן, הא דאמר כולו, הא דאמר חצי חצי.	
מב: ז	ואם אמר חצי חצי - לא קנו	והא מדקתני סיפא:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
גיטין-השולח	מאי דאמר													
מכלל דרישא דאמר כולן				ז										מב.
פרושי קא מפרש: אף עצמן לא קנו, כיצד? כגון דאמר חצי חצי.				!										מב.
הכי נמי מסתברא, דאי ס"ד רישא דאמר כולו, השתא אמר כולו לא קנו, אמר חצי חצי מיבעיא?				■										מב.
אי משום הא לא איריא, תנא סיפא לגלויי רישא, שלא תאמר רישא דאמר חצי חצי, אבל אמר כולו קנו, תנא סיפא דאמר חצי חצי, מכלל דרישא דאמר כולו ואפ"ה לא קנו.				ז										מב.
ואיבעית אימא, לא קשיא: כאן בשטר אחד, כאן בשני שטרות.				!										מב.
בשטר אחד, מאי איריא חצי חצי? אפי' אמר כולו נמי לא קנו				ז										מב.
ה"נ קאמר: אף עצמן לא קנו, בד"א - בשטר אחד, אבל בשני שטרות קנו, ואם אמר חצי חצי - אף בשני שטרות נמי לא קנו.				!										מב.
ואיבעית אימא, ל"ק: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.				!										מב.
בשלמא בתרא לא קני, דהא קני ליה קמא, אלא קמא ליקני נפשיה ולקנייה לחבריה.				ז										מב.
אלא, מחזורתא כדשנינן מעיקרא.				■										מב.
שאני התם, דקא קרי להו עבדיי.	רב אשי:			!										מב.
ודלמא עבדיי שהיו כבך	רפרם לרב אשי:			ז										מב.
הכותב כל נכסיו לעבדו - יצא לחירות, שייר קרקע כל שהוא - לא יצא לחירות	מי לא תנן: [ת"ק]			■	ז									מב.
לעולם הוא בן חורין, עד שיאמר כל נכסי נתונין לפלוני עבדי חוץ מאחד מרבוא שבהן	רבי שמעון:			■	ז									מב.
טעמא דאמר חוץ מאחד מרבוא שבהן, הא לא אמר הכי - קני, אמאי? והא עבד קא קרי ליה				ז	ז									מב.
אלא עבדי שהיה כבך, הכא נמי עבדיי שהיו כבך.				!	ז									מב.
נחשו שור, יום של רבו - לרבו, יום של עצמו - לעצמו.														מב.
אלא מעתה, יום של רבו ישא שפחה, יום של עצמו ישא בת חורין					ז									מב.
איסורא לא קאמרין.				!										מב.
המית מי שחציו עבד וחציו בן חורין, נותן חצי קנס לרבו וחצי כופר ליורשיו	ת"ש:			■	ז									מב.
אמאי? הכי נמי לימא: יום של רבו - לרבו, יום של עצמו - לעצמן				ז										מב:
שאני הכא, דקא כליא קרנא.				!										מב:
ואלא ה"ד דלא קא כליא קרנא?				^										מב:
כגון שהכה על ידו וצמתה ידו וסופה לחזור.				!										מב:
נותן לו שבת גדולה ושבת קטנה	הניחא לאבוי דאמר:			■	ז									מב:
שפיר				ז										מב:
אינו נותן לו אלא שבתו שבכל יום ויום	אלא לרבא, דאמר:			■	ז									מב:
האי שור הוא, ושור אינו משלם אלא נזק				ז										מב:
אב"א: כשהכה אדם				!										מב:
ואי בעית אימא: מימרא היא, ומימרא לרבא לא סבירא ליה.				!										מב:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
גיטין- השולח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא		מאן דאמר			
מעוכב גט שחרור, יש לו קנס או אין לו קנס? (שמות כ"א) כסף שלשים שקלים יתן לאדוניו, אמר רחמנא, והאי לא אדון הוא, או דלמא כיון דמחוסר גט שחרור - אדון קרינא ביה?	איבעיא להו:			א	ב
המית מי שחציו עבד וחציו בן חורין, נותן חצי קנס לרבו וחצי כופר ליורשיו	ת"ש:			ג	ד
מאי לאו כמשנה אחרונה.				ה	
לא, כמשנה ראשונה.				ו	
הפיל את שינו וסימא את עינו - יוצא בשינו ונותן דמי עינו	ת"ש:			ז	ח
ואי אמרת יש לו קנס וקנס לרבו, השתא חבלי ביה אחריני יהבי ליה לרביה, חבל ביה רביה גופיה יהיב ליה לדידיה?				ט	
דלמא כמ"ד אינו צריך				י	
בכולן עבד יוצא בהן לחירות, וצריך גט שחרור מרבו, דברי ר' ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]			כ	
אינו צריך	רבי מאיר:				
צריך	רבי אלעזר:				
אינו צריך	רבי טרפון:				
צריך	רבי עקיבא:				
נראים דברי ר' טרפון - בשן ועין, הואיל ותורה וכתה לו, ודברי ר"ע - בשאר אברים, הואיל וקנס חכמים הוא.	המכריעין לפני חכמים אומרים:				
קנס? הא קראי קא דרשינן					
אלא אימא: הואיל ומדרש חכמים הוא.					
מעוכב גט שחרור, אוכל בתרומה או אינו אוכל? (ויקרא כ"ב) קנין כספו אמר רחמנא, והאי לאו קנין כספו הוא, או דלמא כיון דמחוסר גט שחרור, קנין כספו קרינא ביה?	איבעיא להו:				
כנת שנתערב ולדה בולד שפחחה - הרי אלו אוכלין בתרומה וחולקין חלק אחד על הגורן, הגדילו התערבות - משחררין זה את זה.	ת"ש, דאמר רב משרשיא:				
הכי השתא, התם אם יבא אליהו ויאמר בחד מינייהו דעבד הוא, קנין כספו קרינא ביה, הכא לאו קנין כספו הוא כלל.					
עבד שמכרו רבו לקנס, מכור או אינו מכור?	איבעיא להו:				
תיבעי לר"מ, תיבעי לרבנן					
תיבעי לר"מ, עד כאן לא קאמר ר"מ אדם מקנה דבר שלא בא לעולם - אלא כגון פירות דקל דעבידי דאתו, אבל הכא מי ימר דמינגח? ואם תמצא לומר דמינגח, ממאי דמשלם, דלמא מודה ומיפטר?					
ותבעי לרבנן, עד כאן לא קאמרי רבנן אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם - אלא כגון פירות דקל דהשתא מיהא ליתנהו, אבל הכא הא קאי שור והא קאי עבד					
מאי?					
(ויקרא כ"ב) ויליד בית - מה תלמוד לומר? אם קנין כסף אוכל, יליד בית לא כ"ש אילו כן, הייתי אומר: מה קנין כסף שיש בו שוה כסף אוכל, אף יליד בית שיש בו שוה כסף אוכל, ומנין שאע"פ שאינו שוה כלום? ת"ל: יליד בית, מכל מקום ועדיין אני אומר: יליד בית - בין שיש בו שוה כסף בין שאין בו שוה כסף אוכל, קנין כסף - יש בו שוה כסף אוכל, אין בו שוה כסף אינו אוכל? ת"ל: (ויקרא כ"ב) קנין כספו ויליד ביתו, מה יליד בית - אע"פ שאינו שוה כלום אוכל, אף קנין כספו - אע"פ שאינו שוה כלום אוכל	רבי אבא, ת"ש:				
ואי סלקא דעתך עבד שמכרו רבו לקנס - מכור, מי איכא עבדא דלא מזדבין לקנסא?					
אין, איכא עבד טרפה.					
והא חזי למיקם קמיה					
במנוול ומוכה שחין.					
מי שחציו עבד וחציו בן חורין שקידש בת חורין, מהו?	איבעיא להו:				

<p style="text-align: center;">disputants- חולקים</p> <p style="text-align: center;">◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p style="text-align: center;">< insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p style="text-align: center;">O מעשה-story</p>		<p style="text-align: center;">■ מימרא-statement</p> <p style="text-align: center;">⚡ קושיא-challenge</p> <p style="text-align: center;">^ שאלה-question</p> <p style="text-align: center;">! תירוץ-answer</p> <p style="text-align: center;">■ ראיה-proof</p>												
מקרא-key:														
גיטין-השולח														
מימרא		מאן דאמר												
אם תמצא לומר בן ישראל שאמר לבת ישראל התקדשי לחצי - מקודשת, דחויא לכוליה, הא לא חזיא לכוליה ואם תמצא לומר בן ישראל המקדש חצי אשה - אינה מקודשת, דשייר בקנינו, והא עבד לא שייר בקנינו														מג:
מאי?														מג:
המית מי שחציו עבד וחציו בן חורין, נתן חצי קנס לרבו וחצי כופר ליורשיו	ת"ש:													מג:
ואי אמרת קידושיו לאו קידושין, יורשין מנא ליה?														מג:
כשעשאו טרפה, ומאי יורשיו? נפשיה.	רב אדא בר אהבה:													מג:
שתי תשובות בדבר: חדא, דיורשיו קתני ועוד, כופר הוא	רבא:													מג:
כופר אין משתלם אלא לאחר מיתה	ואמר ריש לקיש:													מג:
ראוי ליטול ואין לו.	אלא אמר רבא:													מג:
כשם שהמקדש חצי אשה אינה מקודשת, כך חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה - אין קדושה קדושין.	רבא:													מג:
כשם שהמקדש חצי אשה אינה מקודשת, כך חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה - אינה מקודשת.	דרש רבה בר רב הונא:													מג:
מי דמי? התם שייר בקנינו, הכא לא שייר בקנינו.	א"ל רב חסדא:													מג:
הדר אוקים רבה בר רב הונא אמורא עליה, ודרש: (ישעיהו ג') והמכשלה הזאת תחת ידיך - אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן, אע"פ שאמרו: המקדש חצי אשה אינה מקודשת, אבל חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה - קדושה קדושין מ"ט? התם שייר בקנינו, הכא לא שייר בקנינו.	[רבה בר רב הונא]													מג:
כשם שהמקדש חצי אשה אינה מקודשת, כך חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה - אין קדושה קדושין ואם לחשך אדם לומר: איזו היא שפחה חרופה? זו שחציה שפחה וחציה בת חורין המאורסה לעבד עברי, אלמא בת איתרוסי היא אמור לו: כלך אצל ר' ישמעאל	רב ששת:													מג:
בשפחה כנענית המאורסה לעבד עברי	שהוא אומר: [רבי ישמעאל]													מג:
ושפחה כנענית בת איתרוסי היא? אלא מאי אית לך למימר? מאי מאורסת - מיוחדת														מג:
הכא נמי מאי מאורסת - מיוחדת.														מג:
חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה לראובן ונשתחררה, וחזרה ונתקדשה לשמעון, ומתו שניהם - מתייבמת ללוי, ואין אני קורא בה אשת שני מתים, מה נפשך? אי קדושי דראובן קדושין - קדושי דשמעון לאו קדושין, ואי קדושי דשמעון קדושין - קדושי דראובן לאו קדושין.	רב חסדא:													מג:
חציה שפחה וחציה בת חורין שנתקדשה לראובן ונשתחררה, וחזרה ונתקדשה לשמעון, רב יוסף בר חמא אמר ר"נ: פקעו קדושי ראשון	איתמר: [רב יוסף בר חמא אמר ר"נ]													מג:
גמרו קדושי ראשון.	רבי זירא אמר רב נחמן:													מג:
כוותיה ידידי מסתברא, דכתיב: (ויקרא י"ט) לא יומתו כי לא חופשה, הא חופשה יומתו.	רבי זירא:													מג:
ולתנא דבי ר' ישמעאל	א"ל אביי:													מג:
בשפחה כנענית המאורסת לעבד עברי	דאמר: [רבי ישמעאל]													מג:
הכי נמי דכי חופשה יומתן														מג:
אלא מאי אית לך למימר? שחופשה וחזרה ונתקדשה														מג:
הכא נמי שחופשה וחזרה ונתקדשה.														מג:
מעשה באשה אחת שחציה שפחה וחציה בת חורין, וכפו את רבה ועשאה בת חורין. כמאן? כר' יוחנן בן ברוקה	רב הונא בר קטינא א"ר יצחק:													מג:
על שניהם הוא אומר (בראשית א') ויברך אותם אלהים ויאמר וגו' פרו ורבו ומלאו וגו'!	דאמר: [רבי יוחנן בן ברוקה]													מג:
לא, מנגה הפקר נהגו בה.	רב נחמן בר יצחק:													מג:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין- השולח	מימרא	מאן דאמר													
המוכר עבדו לעובדי כוכבים או לחוצה לארץ - יצא בן חורין.															מג:
המוכר עבדו לעובדי כוכבים - יצא לחירות, וצריך גט שחרור מרבו ראשון		ת"ר:													מג:
בד"א - שלא כתב עליו אונן, אבל כתב עליו אוננו זהו שחרורו.		רשב"ג:													מג:
מאי אוננו?															מג:
דכתב ליה הכי לכשתברח ממנו אין לי עסק בך.		רב ששת:													מג:
לוה עליו מן העובד כוכבים, כיון שעשה לו עובד כוכבים נמוסו - יצא לחירות.		ת"ר:													מג:
מאי נמוסו?															מג:
נשקי.		רב הונא בר יהודה:													מג:
האריסין, והחכירות, ואריסי בתי אבות, ועובד כוכבים שמשכן שדהו לישראל, אע"פ שעשה לו נמוסו - פטורה מן המעשר		מתיב רב ששת:													מג:
ואי ס"ד נשקי, שדה בת נשקי היא?															מג:
זמן.		אלא א"ר ששת:													מג:
קשיא זמן אזמן															מג:
ל"ק: הא דמטא זמניה, הא דלא מטא זמניה.															מג:
אלא גבי עבד דמטא זמניה צריכא למימר?															מג:
אלא, אידי ואידי דלא מטא זמניה, ול"ק: הא לגופא, והא לפירא.															מג:
ואי בעית אימא: בשלוה על מנת למשכנו ולא משכנו.															מד:
גבאו בחובו או שלקחו - סיקריקון - לא יצא לחירות.		ת"ר:													מד:
ובחובו לא?															מד:
הרי שאנסו בית המלך גורנו, אם בחובו - חייב לעשר, אם באנפרות - פטור מלעשר		ורמיניה:													מד:
שאני התם, דקא משתרשי ליה.															מד:
המוכר עבדו לפרהנג עובד כוכבים - יצא לחירות		תא שמע, דאמר רב:													מד:
התם הוה ליה לפייס ולא פייס.															מד:
המוכר עבדו לפרהנג עובד כוכבים - יצא לחירות.		גופא, אמר רב:													מד:
מאי הוה ליה למעבד?															מד:
הוה ליה לפייס ולא פייס.															מד:
מכרו לשלשים יום, מהו?		בעי ר' ירמיה:													מד:
המוכר עבדו לפרהנג עובד כוכבים - יצא לחירות.		תא שמע, דאמר רב:													מד:
התם בפרהנג עובד כוכבים, שאינה חוזרת.															מד:
מכרו חוץ ממלאכתו, מהו? חוץ מן המצות, מהו? חוץ משבתות וימים טובים, מהו? לגר תושב, לישראל מומר, מהו? לכותי, מהו?															מד:
פשוט מיהא חדא:															מד:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>													
גיטין- השולח	מימרא	מאן דאמר													
				א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
גר תושב הרי הוא כעובד כוכבים.			! ◊												מד.
כותי וישראל מומר - אמרי לה: כעובד כוכבים		[אמרי לה:	! ◊												מד.
כישראל.		ואמרי לה:	! ◊												מד.
עבד שהפיל עצמו לגייסות, ואין רבו יכול להוציאו לא בדיני ישראל ולא בדיני עובדי כוכבים, מהו שיטול את דמיו?		בעו מיניה מרבי אמרי:	^ ◊												מד.
פוק עיין במכילתך		ר' ירמיה לרבי זריקא:	o ◊												מד.
נפק דק ואשכח			o												מד.
המוכר ביתו לעובד כוכבים - דמיו אסורין, ועובד כוכבים שאנס ביתו של ישראל, ואין בעליו יכול להוציאו לא בדיני ישראל ולא בדיני עובדי כוכבים - מותר ליטול את דמיו, וכותב ומעלה בערכאות שלהן, מפני שהוא כמציל מידם.		דתניא:	o ◊												מד.
ודילמא ה"מ בית, דכיון דלא סגי ליה בלא בית לא אתי לזבוניה, אבל עבדא דסגי ליה בלא עבדא אתי לזבוניה, או לא?			;												מד.
מיני אמר בר נתן תורה יוצאה לכל ישראל: עבד שהפיל עצמו לגייסות, ואין רבו יכול להוציאו לא בדיני ישראל ולא בדיני עובדי כוכבים - מותר ליטול את דמיו, וכותב ומעלה בערכאות של עובדי כוכבים, מפני שהוא כמציל מידם.		שלה להו ר' אמרי:	!												מד.
המוכר עבדו לעובד כוכבים - קונסים אותו עד מאה בדמיו.		רבי יהושע בן לוי:	■ ◊												מד.
דוקא או לאו דוקא?			^												מד.
המוכר בהמה גסה לעובד כוכבים - קונסים אותו עד עשר' בדמיה.		ת"ש, דאמר ריש לקיש:	■ ; ◊												מד.
ודלמא שאני עבד, דכל יומא ויומא מפקע ליה ממצות.			!												מד.
המוכר עבדו לעובד כוכבים - קונסין אותו עד עשרה בדמיו.		איכא דאמרי, אמר רבי יהושע בן לוי:	■ ◊												מד.
דוקא או לאו דוקא?			^												מד.
המוכר בהמה גסה לעובד כוכבים - קונסין אותו עד מאה בדמיה.		תא שמע, דאמר ריש לקיש:	■ ; ◊												מד.
שאני עבד, דלא הדר ליה.			!												מד.
אלא בהמה טעמא מאי? משום דהדרא ליה, לקנסיה טפי חך			;												מד.
אלא עבד מילתא דלא שכיחא, ומלתא דלא שכיחא לא גזרי בה רבנן.			!												מד.
מכר עבדו ומת, מהו שיקנסו את בנו אחריו?		בעא מיניה רבי ירמיה מרבי אסי:	^ ◊												מד.
אם תימצי לומר צרם אוזן בכור ומת - קנסו בנו אחריו, משום דאיסורא דאורייתא היא, אבל הכא איסורא דרבנן?			^ ◊												מד.
ואם תימצי לומר כוון מלאכתו במועד ומת - לא קנסו בנו אחריו, משום דלא עבד איסורא, הכא מאי? לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה, או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה?			^ ◊												מד:
שדה שנתקוצצה בשביעית - תורע למוצאי שביעית, נטייבה או נדיירה - לא תורע למוצאי שביעית		אמר ליה [רבי אסי], תניתיה:	■ ! ◊												מד:
נקטינן: הטייבה ומת - בנו זורעה		וא"ר יוסי בר' חנינא	■ ! ◊												מד:
אלמא לדידיה קנסו רבנן, לבריה לא קנסו רבנן.			!												מד:
נקטינן: טימא טהרות של חבירו ומת - לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט? היזק שאינו ניכר לא שמייה היזק, וקנסא דרבנן היא, לדידיה קנסו רבנן, לבריה לא קא קנסו רבנן.		אביי:	■ ◊												מד:
או לחוצה לארץ.			■												מד:
המוכר עבדו לחוצה לארץ - יצא החירות, וצריך גט שחרור מרבו שני		תנו רבנן:	■ ◊												מד:
פעמי' יצא ופעמים לא יצא, כיצד? אמר, פלוני עבדי מכרתיהו לפלוני אנטוכי - לא יצא, לאנטוכי שבאנטוכיא - יצא.		רבן שמעון בן גמליאל	■ ◊												מד:

❖ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראייה-proof																		
מקרא-key:																				
גיטין-השולח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא																				
מכרתיהו לאנטוכי - יצא, לאנטוכי השרוי בלוד - לא יצא	והא תניא:		◊																	מד:
לא קשיא: הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל, הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל.			◊																	מד:
בן בבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות, ודעתו לחזור, מהו?	בעי רבי ירמיה:		◊																	מד:
תיבעי למ"ד הדין עמה, תיבעי למ"ד הדין עמו			◊																	מד:
תיבעי למאן דאמר הדין עמה, כיון דהדין עמה - כדידה דמו, או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא - כדידיה דמו?			◊																	מד:
ותיבעי למאן דאמר הדין עמו, כיון דהדין עמו - כדידיה דמו, או דילמא כיון דלא קני ליה לגופיה - כדידה דמו?			◊																	מד:
תיקו.			◊																	מד:
עבד שיצא אחר רבו לסוריא, ומכרו שם רבו - יצא לחירות.	ר' אבהו, שנה לי רבי יוחנן:		◊																	מד:
איכד את זכותו	והתני ר' חייא:		◊																	מד:
לא קשיא: כאן שדעת רבו לחזור, כאן שאין דעת רבו לחזור			◊																	מד:
יוצא העבד אחר רבו לסוריא.	והתניא:		◊																	מד:
יוצא, לא סגי דלא נפיק?			◊																	מד:
ואין הכל מוציאין	והתנן:		◊																	מד:
אלא, יצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם, אם דעת רבו לחזור - כופין אותו, ואם אין דעת רבו לחזור - אין כופין אותו.			◊																	מד:
שמעית מיניה דמר שמואל תרתי: חדא, הך ואידך	רב ענן:		◊																	מד:
המוכר שדהו בשנת היובל עצמה, רב אמר: מכורה ויוצאה	דאיתמר: [רב]		◊																	מד:
אינה מכורה כל עיקר	שמואל:		◊																	מד:
בחדא הדרי זביני ובחדא לא הדרי זביני, ולא ידענא הי מינייהו?			◊																	מד:
ניחזי אנן, מדתני בברייתא:	רב יוסף:		◊																	מד:
המוכר עבדו לחו"ל - יצא לחירות, וצריך גט שחרור מרבו שני	[תני]		◊																	מד:
שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני, וכי אמר שמואל התם אינה מכורה - ומעות חוזרין.			◊																	מד:
ורב ענן?			◊																	מה:
ברייתא לא שמיע ליה, ואי מדשמואל, ממאי דאינה מכורה ומעות חוזרין? דילמא אינה מכורה ומעות מתנה נינהו, מידי דהוה אמקדש את אחותו	[רב ענן]		◊																	מה:
המקדש את אחותו, רב אמר: מעות חוזרין	דאיתמר: [רב]		◊																	מה:
מעות מתנה.	שמואל:		◊																	מה:
מאי חזית דקנסינן ללוקח? נקנסיה למוכר	אביי רב יוסף:		◊																	מה:
לאו עכברא גנב אלא חורא גנב.	א"ל: [רב יוסף]		◊																	מה:
אי לאו עכברא, חורא מנא ליה?	א"ל: [רב]		◊																	מה:
מסתברא, היכא דאיכא איסורא התם קנסינן.	[רב יוסף]		◊																	מה:
ההוא עבדא דערק מחוצה לארץ לארץ, אול מריה אבתריה. אתא לקמיה דרבי אמי			◊																	מה:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement □ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
גיטין-השולח	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר												
נכתוב לך שטרא אדמיה וכתוב ליה גיטא דחירותא, ואי לא, מפקנא ליה מינך מדרבי אחי ברבי יאשיה	אמר ליה: [רב אמי]									■	◇	מה.	
(שמות כ"ג) לא ישבו בארצך פן יחטאו אותך לי וגו' - יכול בעובד כוכבים שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים הכתוב מדבר? ת"ל: (דברים כ"ג) לא תסגיר עבד אל אדוניו אשר ינצל אליך מעם אדוניו, מאי תקנתו? עמך ישב בקרבך וגו'	דתניא:									■	◇	מה.	
האי מעם אדוניו? מעם אלהיו מיבעי ליה	וקשיא ליה לר' יאשיה:									?	■	מה.	
במוכר עבדו לחוצה לארץ הכתוב מדבר	אלא אמר רבי יאשיה:									■	◇	מה.	
האי אשר ינצל אליך? אשר ינצל מעמך מיבעי ליה	וקשיא ליה לרבי אחי ברבי יאשיה:									?	■	מה.	
בעבד שברח מחו"ל לארץ הכתוב מדבר.	אלא אמר רבי אחי בר' יאשיה:									■	◇	מה.	
לא תסגיר עבד אל אדוניו - רבי אומר: בלוקח עבד ע"מ לשחררו הכתוב מדבר.	תניא אידך: [רבי]									■	◇	מה.	
היכי דמי?										^		מה.	
דכתב ליה הכי לכשאקחך הרי עצמך קנוי לך מעכשיו.	רב נחמן בר יצחק:									!	◇	מה.	
רב חסדא ערק ליה עבדא לבי כותאי											○ ◇	מה.	
הדרוה ניהלי	שלח להו: [רב חסדא]										○	מה.	
שלחו ליה: לא תסגיר עבד אל אדוניו.											○ ◇	מה.	
ההוא בעבד שברח מחו"ל לארץ, וכדרכי אחי ברבי יאשיה.	שלח להו: [רב חסדא]										■	מה.	
ומאי שנא דשלח להו כדר' אחי בר' יאשיה?											?	מה.	
משום דמשמע להו קראי.											!	מה.	
אביי אירכס ליה חמרא בי כותאי											○ ◇	מה.	
שדרוה לי	שלח להו: [אביי]										○	מה.	
שלחו ליה: שלח סימנא											○	מה.	
דחיוורא כריסיה.	שלח להו: [אביי]										○ ◇	מה.	
שלחו ליה: אי לאו דנחמני את, לא הוה משדרנא ליה ניהלך, אטו כולי חמרי לאו כריסיהו חיוורין נינהו?											○ ◇	מה.	
אין פודין את השבויין יתר על כדי דמיהן, מפני תיקון העולם											■	מה.	
ואין מבריחין את השבויין, מפני תיקון העולם	[ת"ק]										◆ ■	מה.	
מפני תקנת השבויין.	רשב"ג:										◆ ■	מה.	
האי מפני תיקון העולם - משום דוחקא דצבורא הוא, או דילמא משום דלא לגרבו ולייתו טפי?	איבעיא להו:										^ ◇	מה.	
דלוי בר דרגא פרקא לברתיה בתליסר אלפי דינרי זהב.	ת"ש:										○ ?	מה.	
ומאן לימא לן דברצון חכמים עבד? דילמא שלא ברצון חכמים עבד.	אביי:										!	מה.	
ואין מבריחין את השבויין, מפני תיקון העולם	[ת"ק]										■	מה.	
מפני תקנת שבויין.	רשב"ג:										■	מה.	
מאי בינייהו?											?	מה.	
איכא בינייהו, דליכא אלא חד.											!	מה.	

<p style="text-align: center;">disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p style="text-align: center;">statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- !</p>		<p style="text-align: center;">מקרא-key:</p>		
גיטין- השולח		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
מימרא						
בנתיה דרב נחמן בחשן קדרא בידיהו.					ו	מה.
בנתיה דרב נחמן		קשיא ליה לרב עיליש:			ז	מה.
גרמא להו מילתא ואשתביין, ואישתבאי איהו נמי בהדיהו.					ו	מה.
יומא חד הוה יתיב גביה ההוא גברא דהוה ידע בלישנא דציפורי, אתא עורבא וקא קרי ליה, אמר ליה: מאי קאמר? אמר ליה: עיליש ברח עיליש ברה, אמר: עורבא שיקרא הוא ולא סמיכנא עליה. אדהכי אתא יונה וקא קריא, אמר ליה: מאי קאמרה? א"ל: עיליש ברה עיליש ברה, אמר: כנסת ישראל כיונה מתילא, ש"מ מתרחיש לי ניסא.					ו	מה.
אמר: איזיל אחזי בנתיה דרב נחמן, אי קיימן בהימנותיהו אהדרינהו. אמר: נשי כל מילי דאית להו סדרן להדדי בבית הכסא, שמעינהו דקאמרן: עדי גוברין ונהרדעי גוברין, לימא להו לשבויהו דלירחקינהו מהכא, דלא ליתו אינשין ולישמעי וליפרקינן.					ו	מה.
קם ערק, אתא איהו וההוא גברא, לדידיה איתרחיש ליה ניסא עבר במברא, וההוא גברא אשכחוה וקטלוה.					ו	מה.
כי הדרן ואתן, אמר: הו קא בחשן קידרא בכשפים.		[רב עיליש]			ו	מה.
ואין לוקחין ספרים, תפילין ומזוזות מן העובדי כוכבים יותר על כדי דמיהן מפני תיקון העולם.						מה.
יתר על כדי דמיהן הוא דאין לוקחין, הא בכדי דמיהן לוקחין, שמע מינה: ס"ת שנמצא ביד עובד כוכבים - קורין בן		רב בודיא לרב אשי:			ז	מה:
דילמא לגנוז.					!	מה:
נקטינן: ספר תורה שכתבו מין - ישרף, כתבו עובד כוכבים - יגנז נמצא ביד מין - יגנז		רב נחמן:				מה:
נמצא ביד עובד כוכבים - אמרי לה: יגנז		[אמרי לה]				מה:
קורין בו.		ואמרי לה:				מה:
ספר תורה שכתבו עובד כוכבים, תני חדא: ישרף		[תני חדא]			ז	מה:
יגנז		תניא אידך:			ז	מה:
קורין בן		תניא אידך:			ז	מה:
לא קשיא: הא דתניא ישרף - ר"א היא					!	מה:
סתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים		דאמר: [ר"א]			!	מה:
והא דתניא יגנז - האי תנא הוא					!	מה:
ס"ת, תפילין ומזוזות שכתבן מסור, עובד כוכבים ועבד, אשה וקטן, וכותי וישראל מומר - פסולין, שנאמר: (דברים י"א) וקשרתם וכתבתם, כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה, וכל שאינו בקשירה אינו בכתיבה		דתני רב המנונא בריה דרבא מפשרוניה:			!	מה:
והא דתניא קורין בו - האי תנא הוא					!	מה:
לוקחין ספרים מן העובדי כוכבים בכל מקום ובלבד שיהיו כתובין כהלכתן, ומעשה בעובד כוכבים אחד בצידן שהיה כותב ספרים, והתיר רשב"ג ליקח ממנו.		דתניא: [רשב"ג]			!	מה:
ורשב"ג, עיבוד לשמן בעי, כתיבה לשמן לא בעי?					ז	מה:
ציפן זהב, או שטלה עליהן עור בהמה טמאה - פסולות, עור בהמה טהורה - כשרות, ואע"פ שלא עיבדן לשמן		דתניא: [ת"ק]			ז	מה:
אפילו עור בהמה טהורה - פסולות, עד שיעבדן לשמן		רבי שמעון בן גמליאל:			ז	מה:
בגר שחזר לסורו.		רבה בר שמואל:			!	מה:
לסורו, כ"ש דהוי ליה מין					ז	מה:
שחזר לסורו משום יראה.		רב אשי:			!	מה:
מעלין בדמיהן עד כדי טרפעיין.		תנו רבנן:				מה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>													
גיטין-השולח	מימרא	מאן דאמר													
מאי טרפיק?	איסירא.	רב ששת:													מה:
היא טיעתא דאיתי חייא דתפילי לקמיה דאביי, אמר לה: יהבת לי ריש ריש בתמרי? אימליא זיהרא שקלא שדתינהו בנהרא	לא אבעי לי לזולזינהו באפה כולי האי.	אמר: [אביי]													מה:
המוציא את משום שם רע - לא יחזיר, משום נדר - לא יחזיר	כל נדר שידעו בו רבים - לא יחזיר, ושלא ידעו בו רבים - יחזיר	רבי יהודה:													מה:
כל נדר שצריך חקירת חכם - לא יחזיר, ושאינו צריך חקירת חכם יחזיר.	לא אסרו זה אלא מפני זה.	רבי אלעזר:													מה:
מעשה בצידן, באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מגרשיך וגרשה, והתירו לו חכמים שיחזירנה, מפני תיקון העולם.	ר' יוסי בר' יהודה:														מה:
והוא שאמר לה משום שם רע אני מוציאך, משום נדר אני מוציאך	טעמא מאי? משום קלקולא, אי אמר לה הכי - מצי מקלקל לה, ואי לא - לא מצי מקלקל לה.	קסבר: [רב נחמן]													מו:
צריך שיאמר לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך	טעמא מאי? כדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים, הלכך צריך למימר לה הכי.	קסבר: [רב נחמן]													מו:
תניא כלישנא קמא, ותניא כלישנא בתרא.	מפני מה אמרו המוציא את משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר? שמא תלך ותנשא לאחר ונמצאו דברים בדאין ויאמר אילו הייתי יודע שכן הוא, אפ' אם היו נותנים לי מאה מנה לא הייתי מגרשה, ונמצא גט בטל ובניה ממזרין, לפיכך אומרים לו: הוי יודע, שהמוציא את משום שם רע - לא יחזיר, ומשום נדר - לא יחזיר.	תניא כלישנא קמא א"ר מאיר:													מו:
מפני מה אמרו המוציא את משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר? שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים, לפיכך אומרים לו: אמור לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך.	כל נדר שידעו בו רבים - לא יחזיר, ושלא ידעו בו - רבים - יחזיר.	רבי יהודה:													מו:
מ"ט דר' יהודה? דכתיב: (יהושע ט') ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה.	ורבנן?	רבי יהושע בן לוי:													מו:
התם מי חלה שבועה עילויהו כלל? כיון דאמרו להו מארץ רחוקה באנו ולא באו, לא חילה שבועה עילויהו כלל, והאי דלא קטלינהו? משום קדושת השם.	וכמה רבים?	[רבנן]													מו:
ג', ימים - ב', רבים - ג'	רב נחמן:														מו:
עשרה.	רבי יצחק:														מו:
ג', ימים - ב', רבים - ג'	רב נחמן:														מו:
עשרה, דכתיב עדה.	רבי יצחק:														מו:
כל נדר שצריך וכו'.	רב נחמן:														מו:
לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך:	תניא, רבי אלעזר:														מו:
במאי קמיפלגי?															מו:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין- השולח	מימרא	מאן דאמר													
אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד	רבי מאיר:	!	◇												מז:
אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד.	רבי אלעזר:	!	◇												מז:
מעשה בצידן וכו'.	רבי יוסי בר' יהודה:														מז:
מאי תנא דקתני מעשה?			?												מז:
חסורי מיחסרא והכי קתני: בד"א - כשנדרה היא, אבל נדר איהו - יחזיר			!	◇											מז:
מעשה נמי בצידן, באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מגרשיך וגירשה, והתירו לו חכמים שיחזירנה, מפני תיקון העולם.	ואמר רבי יוסי ברבי יהודה:		!	◇											מז:
מאי קונם?			^												מז:
באומר יאסרו כל פירות שבעולם עלי אם איני מגרשיך.	רב הונא:		!	◇											מז:
והתירו לו שיחזירנה.			!	◇											מז:
פשיטא			?												מז:
מהו דתימא ליגזור משום דר' נתן			!												מז:
הנודר - כאילו בנה במה, והמקיימו - כאילו הקריב עליה קרבן	דתניא, ר' נתן:		!	◇											מז:
קמ"ל.			!												מז:
מפני תיקון העולם.															מז:
מאי תיקון העולם איכא?			?												מז:
ארישא.	רב ששת:		!	◇											מז:
לעולם אסיפא, והכי קתני: אין בזו מפני תיקון העולם.	רבינא:		!	◇											מז:
המוציא את אשתו משום אילונית, רבי יהודה אומר: לא יחזיר	[רבי יהודה]		!	◇											מז:
יחזיר.	חכמים:		!	◇											מז:
נישאת לאחר והיו לה בנים הימנו, והיא תובעת כתובתה, אמר רבי יהודה: אומר לה שתיקותיך יפה מדיבוריך.	[רבי יהודה]														מז:
למימרא, דרבי יהודה חייש לקלקולא, ורבנן לא חיישי לקלקולא															מז:
והא איפכא שמעינן להן			?												מז:
המוציא את אשתו משום שם רע - לא יחזיר, ומשום נדר - לא יחזיר	דתנן: [רבנן]		!	◇											מז:
כל נדר שידעו בו רבים - לא יחזיר, ושלא ידעו בו רבים - יחזיר	רבי יהודה:		!	◇											מז:
אלמא, רבנן חיישי לקלקולא, ורבי יהודה לא חייש לקלקולא			?												מז:
איפוך.	שמואל:		!	◇											מז:
נישאת לאחר והיו לה בנים הימנו, והיא תובעת כתובתה, אמר ר' יהודה: אומר לה שתיקותיך יפה מדיבוריך	והא מדקתני סיפא: [רבי יהודה]		?	◇											מז:
מכלל דרבי יהודה חייש לקלקולא			?												מז:
הא נמי איפוך.			!	◇											מז:
לעולם לא תיפוך, ור' יהודה בהדיא סבר לה כר' מאיר וסבר לה כרבי אלעזר, בצריך סבר לה כרבי אלעזר, בשאינו צריך סבר לה כר' מאיר.	אביי:		!	◇											מז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
גיטין-השולח	מאן דאמר														
מימרא	מאן דאמר														
דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא, דרבנן אדרבנן לא קשיא?	רבא:														מז:
דר' יהודה אדר' יהודה לא קשיא, כדשנינן. דרבנן אדרבנן לא קשיא, מאן חכמים? ר' מאיר	אלא אמר רבא:														מז:
בעינן תנאי כפול	דאמר: [רבי מאיר]														מז:
והכא במאי עסקינן - בדלא כפליה לתנאיה.															מז:
המוכר את עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים - אין פודין אותו, אבל פודין את הבנים לאחר מיתת אביהן.															מז:
והוא שמכר ושנה ושילש.	רב אסי:														מז:
הנהו בני בי מיכסי דיפוי זוזי מעובדי כוכבים ולא הוה להו למפרעינהו, אתו וקא גרבי להו, אתו לקמיה דרב הונא															מז:
מאי איעביד לכו	אמר להו: [רב הונא]														מז:
המוכר את עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים - אין פודין אותו.	דתנן:														מז:
לימדתני רבינו, והוא שמכר ושנה ושילש	אמר ליה רבי אבא:														מז:
הני מרגל רגילי דעבדי הכי.	אמר ליה: [רב הונא]														מז:
ההוא גברא דזבין נפשיה ללודאי, אתא לקמיה דרבי אמי, אמר ליה: פירקן															מז:
המוכר עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים - אין פודין אותו, אבל פודין את הבנים משום קלקולא	אמר [רבי אמי] תנן:														מז:
וכ"ש הכא דאיכא קטלא.															מז:
האי ישראל מומר הוא, דקא חזו ליה דקאכיל נבילות וטרופות	רבנן רבי אמי:														מז:
אימא לתיאבון הוא דקאכיל.	אמר להו: [רבי אמי]														מז:
אמרו ליה: והא זמנין דאיכא היתירא ואיסורא קמיה, ושביק היתירא ואכיל איסורא															מז:
זיל, לא קא שבקי לי דאפרקינך.	א"ל: [רבי אמי]														מז:
ריש לקיש זבין נפשיה ללודאי, שקל בהדיה חייתא וגלגלתא, אמר: גמירי, דיומא בתרא כל דבעי מינייהו עבדי ליה, כי היכי דליחול אדמיה.	[ריש לקיש]														מז:
יומא בתרא אמרו ליה: מאי ניחא לך?															מז:
בעינא אקמטינכו ואותבינכו, וכל חד מינייכו אמחי' חייתא ופלגא.	אמר להו: [ריש לקיש]														מז:
קמטינהו ואותבינהו כל חד מינייהו, כד מחייהו חד חייתא נפק נשמתיא חרקיניה לשיניה, א"ל: אחוכי קא מחייכת בי? אחתי פש לך גבי פלגא דחייתא, קטלינהו כולהו.															מז:
נפק ואתא, יתיב קאכיל ושתי	[ריש לקיש]														מז:
אמרה ליה ברתיא: לא בעית מידי למזגא עליה?															מז:
בתי, כריסי כרי.	אמר לה: [ריש לקיש]														מז:
כי נח נפשיה שבק קבא דמוריקא, קרא אנפשיה: (תהלים מ"ט) ועזבו לאחריהם חילם.	[ריש לקיש]														מז: